

עין משפט
נר מצוה
לג:

כֹּה אָמַר מִי שֶׁיֵּשֶׁן מֵהַל' עוֹשֵׁן
הֵלֵכֵה וְכֹה עוֹשֵׁן לֵה
עוֹשֵׁה חֵמֶם כִּי קֹהֵם מִפֶּקֶד
ג'
מִדָּבָר מִי שֶׁסִּיטֵה הֵל' ו
מִכֹּה עוֹשֵׁן לֵה עוֹשֵׁה
חֵמֶם כִּי קֹהֵם מִפֶּקֶד א'
כֹּה ג' מִי שֶׁסִּיטֵה לֵה נִשְׁמָה
וְכֹה מִשְׁמֵה עוֹשֵׁה
ס' ס'כ'
כֹּה ד' מִי שֶׁסִּיטֵה מִדָּבָר
וְכֹה מֵהַל' גִּלְיָה הֵלֵכֵה
עוֹשֵׁן לֵה עוֹשֵׁה
חֵמֶם כִּי עֵה מִפֶּקֶד יג וְכֹה
שֶׁסִּיטֵה נִשְׁמָה ד'

רבינו גרשום

[illegible]

(א) ע"י כשרות ערך מכליל.

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

ואי מעין ואמר לפירות ירדתי ב'ו' פ"י מחלה כ' א"ל מאי בעית
 כהאי ארעא אע"ג דנשעה שאלל היה בעל השדה יכול לעבד
 ולא היה נאמן לומר לפירות הורדמני מיהו כיון שכבר אכלו זה בא
 להוציא נאמן לומר לפירות ירדמי וא"מ מאי איריא משום דלא חליף

חשובות ליה משום דתמים מירי דהוה
 חסותה עשויין שאלן להשאל
 והלשטער דאי אמר קרועין קרן
 גאמאן ו"ל דאיערער טעמא דלא חתין
 דלא קטן והיט דברות שאין של
 דלא תפס כן וז"ת כי לא אמר נמי
 לפירות ידמי ולא דליתיה סכדי דאכל
 ב' שנים כי כך דשמעתי יהא גאמא
 דשעמיה בנימי דאי בעי אמר לפירות
 ידמי לאו פירוב יהא דלין או מינו
 סכדיי בל תפסוהו ע"כ הקרקע ודוקא
 פירי דתמי שני הדרי אכל פירי
 דשנה שלשים לא הדרי דאי מהימן
 בנאי דאמר שאלה שלג שני ע"כ
 הקרקע תמיה שלו:

חֲזִיר וְאֶרְבֵּי חֲזִירֵיכֶם. מִי לַגְדֹּל
מֵתֵמֵר שֶׁהָדָק הַדְּגִדִּירָה
שִׁיבֵהָ בְּתַמְתֵּמֶיהָ וְעַל אֲחֵירֵי בְּקִלְתָּהּ
הַדָּק לְחֵצִי ה"ל לַתֵּמֶר וְאִשְׁקֵלֶיהָ
כְּדֹאמֶר' ב' כֹּל הַשֶּׁבִּעֵן (שְׁשׁוּטוֹת דָּף
מח. וסס) חֲרָצִי הֵלֵךְ מֵאֵן דְּקִטְשֵׁי רִגְלָהּ
וְאִמֵּר חֲזִיל וְאִשְׁקֵלֶיהָ לִדְרִיקָא כְּדֹלְגִי
וְנִגְלָהּ לְרִי וְאִתְּרֵיהּ שֶׁאֵם הִיא
בָּא לְקֶאֱדָן הַדָּק עֲמֹט לֹא הִיא נִמְאֵן
לְדוּקָא פִּירוֹת הִוא דַּעֲבָד אִישִׁי
לְמוֹנֵנִי חָבֵל אֵין דְּרַךְ בְּנֵי אִישִׁי
לְמִכּוּר לְכֹן דַּע דְּלֹאמֶר' ב' הַחֹבֶל
דְּיֹקִי דָּף זא. וסס) שׁוּרֵי רִגְלָהּ נִשְׁעֻתוֹ
קִלְתָּהּ אִתָּה אֲמַרְתָּ לִי לְהִרְגוֹ אִתָּה
אֲמַרְתָּ לִי לִקְלָטָּהּ פִּטְוֹר וּפִיךָ אֲח"כ לֹא
שִׁבְקָתָהּ ח"י לְכָל צָרָה וְכו' מִשְׁמַע דְּלִיטוֹ
הַחֲזִיר נִמְעִיט לֹא בְּנֵי אֲמֵר מִכְרַת לִי
לְקִלְטָנָּהּ: לֹא חֲצִירָה אֲמֵר לֹא מִשּׁוֹ

[illegible][illegible]

כיון לדאורי: דשלא כדן החוקין עד עתה: אורי: וישלם פירות שאכל וכן הלכה: ויום ספרים שכתוב בהם אייבין רב אורי בר אבין ספרי רבוב קריב אוקוסה רב חסדא בידיה: וגם ר"א פ"ן ט"ן: אל"ר כן חסדא אמאי קסמכת דחלנייהו לפירי איהודה? פ"ה ר"ה פ"ה השתא הוא תשמיש דלמאי קריבנא? טפי והי ספרי דאיתיה לא

מסהדי דלגת קרוב ורואו (א) ליורשה והוא חינו רחוי ליורשה אלף אהסדי דלגת קרוב והאי לא ירעה ליה מסהדי שזאי כול לומר לא אכלתי יכול לומר אין אכלי וידיי אכלי דלגת קרובנא עפי שאין עדים מנחמנא איתו כן הלכך לא מפקינן מיניה: (בג"ה) לא היל (אלף) שזודה שאלל הפירות אלף דמפרש הרב לבקוק דלא נהירא לא שזודה על אכלת הפירות אלף עדים היי שזעלו ולא היל יכול לכפור ופרא ליה מריה דמי זה שאמר שזודה על אכלת פירות הלך לא הודה אלף על הקרקע ומכל מקום מאי דאכל על השטח עדים מפקינן מיניה כיון דליכא עדים

לא חצוף איניש דגור
נמי לא חצוף איניש
אי הכי ארעא נמי
ישטמך אי הכי פירי
עברי איניש ההוא
עית בתאי ארעא א"ל
שני חזקה אייתי חד
שני סבור רבנן קמיה
נסכא דרבי אבא
נסכא מחבריה אתא
יתבי' ר' אבא קמיה
לק חטפא מיניה אמר
חטפי אמר רבי אמי
היכי

עדות (ה) זכות אבות מיין וצניעות ואכלתה שני חוקה הלכן מיני
דמתי טעין ראי ורובק טענעה וזו הוא לא חשש לעשוין כי טעין נמי
לא אצותי אצ"י דמחשש להו לעדים מהימן: **מה** לי לשקר
במקום עדים לא אמרינן. כלומר כל טענה שאדם טוען כגון **לי**
שאמר של אצותי ואחא רובא לקיימה על ידי מה לי לשקר וטענה זו
שנחשש עדים כי הכא לא מהימנעין ליה שהרי העדים מעידים
שטעננו שקר ויפוק הקיימנה על ידי מה לי לשקר הלא ודאי
משקר הוא וחוקת השלש שנים אינה כלום דרואה לה חוקה
שאין עמה טענה ובכי הלכתא: **אולי ואיסי ספדי דאכלה מרסין**
ענין. ועדיין היה מחזר לבקש עדות של שנה שלשית ולא מלא:
ואמר רב תנמן דר' אבהו ארעא. דברמחזין ענין לא הוה חוקה:
ודברי פירי. כי ה' השנים שאכל שלא כדון דהא לא טעין מעיקרא
וארס הייתי ולפירות ירדמי דמהימנעין ליה דאלקמן דשטרעא לפירי
לא בעדי אינשי. והיי מיני דבאיכא הסדי דארעא לפירי (ה) אבל
יוקף ואכלתיהו דמיו לפירי ודאי ארעא ופירי דריי ימנא אכלתיהו כיון דלית לי
דבנינו מעיה דמיו דמאי (ג) אמר לא אכלתי פירות כי אם מעט
ור אכלי טובא וירדי אכלי מהימן דאין כאן מה לי לשקר במקום עדים
במחזין: **ג** שנים מספור ולא דמי להא דלביי ורנא דפליגי עליה דרב
נאדע שאין לו חלק בקצות ופירות ופירות שאלו חלק אכל ואפי' בצדאית
אמר אם ממחילה שטעננו בעל השקל מעט מאי עניתי בכאי ארעא אילו
ש ולרביע או שמכרת לי פירות עד עשר שנים: **נאמן.** כמה שאכל
פירי ושאיין ופירות קניו לו דלא חאיץ איניש למיחא לתקעא דחבריה
לי צלא דעדים ופטר שקנה הפירות חאיץ כל אדם ירד לקצת חבירו
הרקקתה: **מגאל ופובילא.** כי גודרי תמרס הגנול לגבור ומובילא חבירו
: **אייל ואינדוריה לדיקלא דפגליא.** כלומר אלקוט הפירות: **מסימן.**
ש מחזין דבכר קודם לקיטת ואם אחא חבירה וטען להדימי אחי שליטת
שקלא ואמר להדימי לא מהימן מלקט עד דמיתת ראייה. דהוקא בשנים
אזני צניעות ואח"כ טען לפירות ירדמי שמהימן דבכרי דאכסטיט אילו
הימנעוהו צלא עדי חוקה דלא חאיץ איניש למיחא בצארעא דלא ירדיה
: **ד** קין ודומה לאותו קין של נכסא דר' אבא. וכל לגנוד מדר' אבא
דומא עגלמא דמדינאן און. אי ימנ לך ביי דממין אלא דינא לנכסא
על דבגא עדם לא מהדרי פירות דמלעיי דר' תנמן חאיץ לקטע לחוד:
והוא

היכי

מסורת הש"ס

(א) לעיל דף נ"א. (ב) וש"נ. (ג) לעיל כ"א. (ד) לקמן דף נ"א. (ה) שם יתח' אלף הכל דברי רב יהודה הן ויבדל אלפס כסוניהן דף קע"א. קע"ב. גר"ס מאי טעמא לא חציף וכו' וי"כ רב אלפס עוד בשנועות פ"י דף ש"ד. (ו) שנועות דף נ"ב. (ז) ודף מ"ז. (ח) [חזר לנ"א]. (ט) [ע"כ ש"ך לנ"א].

הגהות הב"ח

(א) גמ' וקובלי' ביריה
ואמר: (ב) שם דלמר
ליה לתבירה: (ג) רשב"ס
דיב יוש פסחים וכו' ורמז
לירושו וכו' אינו רמז
לירושו: (ד) ד"ה למר רב
קמחא וכו' עדיף אבות כולי
ומינה וכו' ומתח: (ה) רשב"ס
דיב אי היה וכו' ורמז
לירושו וכו' אמר רשב"ס
אמר הוא: (ו) ד"ה היינו אפי'
דלמר להו אפי' וכו':

הגהות חז"י

(א) ג"ב לפי פירושו דל
דיש עדים כמה חלל:
(ב) ג"ב לפי זה היה נאץ
עדים וטען קנתי מתן
ועדיין לא הוציא ג"ש ג"כ לא
משלם פד' משכ"כ לטעם
שכתב הרמב"ם הוואל בש"פ
סימן קמ"ב פ"ג ונש"כ שם:

מוסף רשמי

[illegible]